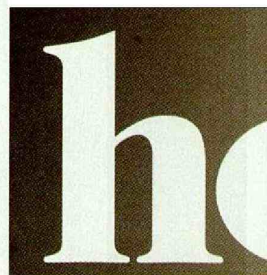

Acteur/presentator Roeland Fernhout

‘Het stoute jongetje ● zit nu in z’n

HIJ IS PRESENTATOR VAN HET FILMPROGRAMMA *CINEMANIA*. VOLGENDE MAAND IS HIJ TE ZIEN IN *FIGEIEA IN AULIS* EN DE NEDERLANDSE FILM *BRIDE FLIGHT*. ROELAND FERNHOUT (36) OVER *RTL TRAVEL*, OVERWERKT RAKEN, DRUGS- en KRIETIEK OP ACTEURS: ‘DE FNUIKENDE MASSA DIE ZICH VERKNEUKELT OM DINGEN DIE MISLUKKEN, IK PIS EROP.’

Het moest in ieder geval anders dan alle andere filmprogramma's, dat *Cinemania*. Bij de eerste redactievergadering werd dat presentator Roeland Fernhout wel duidelijk. Uiteindelijk werd de invulling duidelijk, het moest in grote thema's. Fernhout: ‘Het gaat niet om films die uitkomen, maar over alles wat fascinerend en aanstekelijk is aan filmmaken. Het is voor mensen die af en toe naar de bioscoop gaan, niet voor mensen die naar de Filmacademie willen.’

Fernhout hoort zelf ook bij de groep die af en toe naar de bioscoop toe gaat. Zijn avondvoorstellingen bij Toneelgroep Amsterdam zitten nogal in de weg. Gelukkig werd de schade ingehaald bij *RTL Travel*, waar hij tijdens een vlucht met gemak vijf films zag. Fernhout: ‘De laatste film die ik in de bioscoop zag was ook nog een enorme teleurstelling: *The Dark Knight*. Los van Heath Ledger trouwens. Ik kom niet in die stugge Chistian Bale en die Maggy Gyllenhaal is een fantastische actrice, maar geen *sex on legs*. Het is gewoon een kauwgomballen- en popcornfilm. Daarvoor zag ik *Sex and the City*:

The Movie. Die vond ik beter dan Batman. Als Charlotte aan Mr. Big vraagt waarom hij er niet voor haar was, dan raak je me.’

De overeenkomst tussen de Nederlandse filmprogramma's: ze floppen. De eerste uitzending had een schamele 64.000 kijkers. Houd je je hart vast?

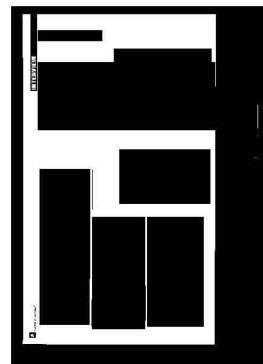
‘We werden dan ook om tien over twaalf uitgezonden. Wat verwacht je dan? Ik lig dan in bed, hoor. Voor die 64.000 mogen we God op onze blote knietjes danken. Het is nu aan de zendercoördinator om ons op een goede plek te zetten. Hij wilde een filmprogramma op de Nederlandse buis, *let him put his money where his mouth is*. Toen ik de uitzendtijd hoorde ging de champagne niet open.’

Hoe lang wilde je al de nieuwe René Mioch worden?

‘Dat wil ik niet en zo zie ik het ook niet. Ik ben benaderd en dacht heel naïef, we gaan het lekker *late night* in de luwte doen. Maar daarna viel iedereen er overheen: Roeland presenteert een nieuw filmprogramma! Dat had ik niet verwacht. Ik dacht ermee weg te komen, zonder dat iemand ontdekte dat ik dat programma deed.’

Nogal vreemd dat je ervan baalde dat je het nieuws haalt. Je wil toch dat het programma zo goed mogelijk wordt bekeken?

‘Het is geen programma zoals *Million Dollar Wedding*. Dat is niet het gebied waarop ik me wil profileren. Er is een tijdje een nieuwsgierigheid vanuit de tv-wereld geweest of ik zoiets

okje'

zou kunnen. Ik ben gevraagd voor primetime programma's, waarvan ik de namen niet noem. Maar mijn werk is acteren bij Toneelgroep Amsterdam. Alles wat ik voor de tv doe is een bijbaantje. Dat ik met veel plezier doe, maar het mag het echte werk niet in gevaar brengen. Als ik zaterdag om acht uur van de showtrap afkom en twee paren moet introduceren die vechten om een huwelijk, zou ik mezelf niet meer geloven als ik de dinsdag erop m'n dochter op toneel offer in het oude Griekenland.'

Een bijbaantje. Onderschat je het niet?

'Nee, want ik heb voor alle bijbaantjes m'n stinkende best gedaan.'

Niet echt leuk voor je collega's dat je het zo betitelt. Die werken er hard voor.

'Ik ben er niet om m'n collega's gelukkig te maken. Dat is de onrechtvaardigheid van het leven: er

kwam op een goed moment in m'n leven. Ik had me na de Toneelschool opgesloten in het theater en het repetitielokaal. Na een jaar of tien had ik echt de drang om buiten te spelen, want op het toneel gaat het nooit over hoe gezellig het is. Het zijn zware toestanden, extremer dan alles wat we in het leven meemaken. Ik merkte uiteindelijk dat ik me gevangen voelde in het repetitielokaal. Ik was wel bang voor de reacties uit het theaterwereldje, want ik zat toch opeens in de commerciële wereld. Gelukkig zagen ze dat het bij me paste.'

Die keus om tv-persoonlijkheid te worden maakte je doelbewust. Je betitelde het eens als 'in de uitverkoop en er nog eens vreselijk van genieten ook.'

'Ik heb niet het gevoel dat ik me in de uitverkoop heb gegooid en als het wel zo is schaam ik me er niet voor. Ik zat er op een gegeven moment tussenin: ik was bekend als acteur,

fantastisch in *Alles is liefde* te staan. Maar het had naar mijn smaak anders ingedeeld kunnen worden. Ik zie scènes waarvan ik denk: daar had meer ingezeten. Er is een verschil of Valerio het doet of een jongen die net is afgestudeerd van de Toneelschool en met alle kennis, gretigheid en honger de wereld wil veroveren. Ik zou geen acteur zijn als dat niet door me heenging.'

In 2005 kreeg je een burn-out tijdens *Scènes uit een huwelijk*. Zag je omgeving dat allang aankomen?

'Ik moet oppassen wat ik erover zeg, want ik wil niet de Lucille Werner van de burn-out worden. Ik was overwerkt, niet meer en niet minder. Ik had me te lang opgesloten in het theater, mijn omgeving was alleen maar werk. Want zeg als beginnend acteur maar eens 'nee' tegen alles wat je je hele leven lang al gewild hebt. Bij toneel zit je ook nog eens aan lange verplichtingen vast. Het is niet haalbaar om jarenlang regelmatig

dan een handicap, maar er zijn wel problemen met de mobiliteit. Ik woon nu in een huis waar ze nog niet is geweest, want het is vier hoog zonder lift. Dat zijn dingen die pijn doen. Ik ben zelf pro-actief door haar handicap geworden. Mijn moeder kon niet zo vaak naar school komen. Als ik iets wilde zei m'n moeder dat ik dat zelf maar moest regelen. Ze is gaan vechten. Die daadkracht heeft ze op mij en m'n broer overgebracht.'

Was de scheiding van je ouders de volgende klap?

'Helemaal niet. Ik was 5 jaar en opgelucht. Ik vond het een goed idee dat ze uit elkaar gingen, het was beter voor iedereen. Ik heb er geen trauma aan overgehouden.'

Waarom stonden jij en je broer elkaar naar het leven?

'We woonden met één moeder en twee zoons in een huis. Dan vechten twee honden om een been.'

'Alles wat ik voor de tv doe is een bijbaantje. Het mag het echte werk niet in gevaar brengen'

zijn dingen op mijn pad gekomen waar anderen van dromen. Juist het feit dat ik niet zo enorm ambitieus ben in het presenteren zorgt dat ik er meer ontspannen in sta. Als televisiepresentator heb je niets te verliezen. Hij klopt een paar keer hard op zijn script van *Ifigeneia in Aulis*. 'Hier ligt mijn ambitie. Dit heb ik wél te verliezen.'

Is RTL Travel presenteren een veredelde hobby?

'Het is het leukste werk dat ik ooit in m'n leven heb gedaan, maar ook het zwaarste werk. Een reis maken van drie weken is echt hard werken. Toch is het een groot voorrecht dat ik het heb mogen doen. Ik ben dolblij dat ik er zo van heb genoten. Het

maar niet bekend genoeg om echt een persoonlijkheid te zijn. Je merkt dat mensen om je heen twijfelen hoe ze naar je moeten kijken. Toen dacht ik, terug kan niet meer, nu moet ik maar echt bekend worden. Dan val je niet meer tussen wal en schip. Ik wil niet bekend worden omdat ik er een enorm dikke lul van krijg. Al kan ik ook niet ontkennen dat ik er een dikke lul van krijg. Het is soms op een heel misleidende manier erg vleiend.'

Vind je het andersom irritant dat tv-persoonlijkheden opeens acteur worden?

'Ik neem het die mensen niet kwalijk. Als je gevraagd wordt, doe je het. Het is voor zo'n Valerio

van negen uur 's ochtends tot drie uur 's nachts aan het werk te zijn. In ieder geval niet voor mij.'

Hoe groot is de kans dat het opnieuw gebeurt? Je kan nog steeds slecht nee zeggen.

'Je maakt je zorgen, hè. Om te beginnen zorg ik dat ik nu slaap. Ik heb niet het gevoel dat ik te veel doe, wel dat ik heel veel doe. Als ik te lang niets doe, voel ik me meteen mislukt en lig ik hele dagen lang in bed.'

Voor je geboren was, kreeg je moeder een dwarslaesie na een auto-ongeluk in Frankrijk. Hoe heeft dit je gevormd?

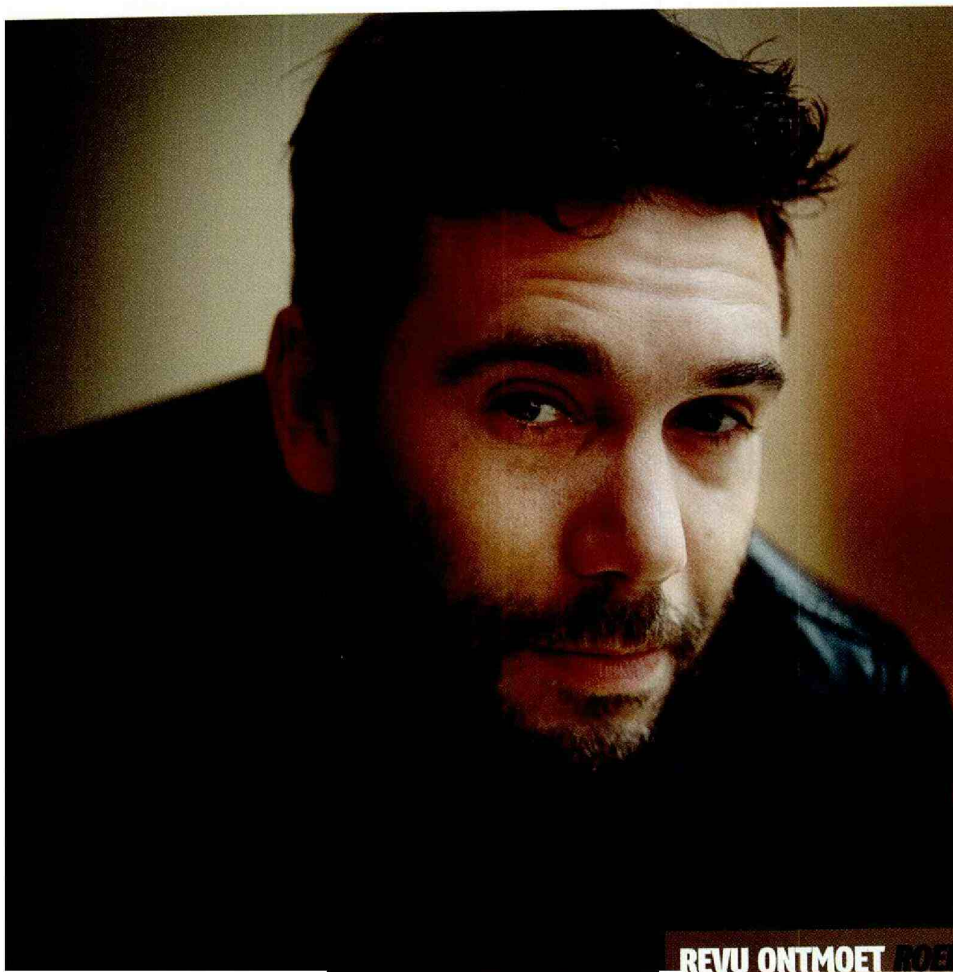
'Voor mij is m'n moeder veel meer

Kan je de dag omschrijven dat de politie bij jullie aan de deur kwam?

'Eén dag? De politie stond regelmatig bij ons op de stoep. Mijn broer en ik konden behoorlijk vechten. *Mind you*, het was een redelijk nette buurt in Den Haag. Het feit dat het bij ons kermis was, vonden de burens aanleiding genoeg om de politie te bellen. Maar ik ben nooit met een slagaderlijke bloeding opgenomen in het Bronovo ziekenhuis. Hoogstens heb ik er wat littekens aan overgehouden. Als ik nu terugkijk naar m'n jeugd ben ik blij dat ik zoveel heb meegemaakt. Het heeft me gesterkt.'

Werd je gedoogd op school?

'Ik was zo'n leerling met wie sommige leraren wegliepen en met wie andere moeite hadden. Sommige leraren begrepen dat mijn situatie thuis invloed had op mijn functioneren op school. Ze gaven me meer ruimte dan andere kinderen. Anderen dachten: die jongen met die grote bek zullen we wel even klein schoppen. Letterlijk en figuurlijk, want ik ben tegen mijn schenen aangeschopt door leraren. Uit nijd. Ik kan echt zuigen.

Ik kan het bloed onder iemands nagels vandaan halen. Het is mijn verdedigingsmechanisme, want ik ben geen fysiek iemand.'

Tijdens je studie aan de Toneelschool acteerde je en haalde je 's nachts glazen op in de RoXY, dat bekend stond om het overvloedige drugsgebruik. Deed je hieraan mee?

'Met veel plezier en zonder scrupules. Ik houd niet van wiet en hasj en ben bang voor alles wat hallucinogeen is. Ik heb nooit lsd gehad, maar verder alles wat los en vast zit. XTC, speed, cocaine, paddenstoelen, ghb, ketamine, enzovoort. Vriendschappen voelden heel intens aan, terwijl je later beseft dat het enige gemeenschappelijke het drugsgebruik is. Verder is het waardeloos.'

Hoeveel gebruik je anno 2008?

'Af en toe geniet ik er nog van, maar het is geen onderdeel van mijn sociale structuur. Of onderdeel van mijn werk. In de RoXY heb ik gebruikt omdat ik anders dood neerviel van de slaap. Ik ben blij dat ik het heb

meegemaakt, want mijn leven hangt nu aan elkaar van verantwoordelijkheden. In die periode kon ik denken: het is nu woensdagmiddag en ik trek door tot maandagavond, ik zie wel waar het schip strandt. Die vrijheid had ik niet willen missen.'

Komt je anarchistische kant nog wel eens boven?

'Minder. Het stoute jongetje zit nu in z'n hokje. Ik ben eigenlijk heel autoriteitsgevoelig. Ik heb respect voor de politie, heel erg. Ook voor m'n regisseur, die is echt de baas. Ik ben niet bang voor een conflict, omdat ik aan wil scherpen waar we mee bezig zijn. Om me uiteindelijk neer te leggen bij wat de regisseur wil.'

Je hebt internationaal succes met Bearforce1, een groep behaarde mannen die een dansje en een liedje doen. Was dat wat je altijd al wilde?

'Ik was op vakantie met vrienden toen dit idee werd geboren. Met ons netwerk hebben we uiteindelijk voor elkaar gekregen wat gewoonlijk

REXU ONTMOET ROELAND FERNHOUT

WAAR? IN DE LOUNGE IN DE WOLVENSTRAAT IN AMSTERDAM, ROELANDS NIEUWE FAVORIETE HANGOUT.

HOE LANG? VAN 15.00 TOT 17.00 UUR.

STOND Z'N TELEFOON UIT? NEE, DIE GING TWEE KEER. DE ENE KEER ZEI FERNHOUT:

'IK ZIT MIDDEN IN EEN INTERVIEW. WIE IS DIT? OKÉ, MAIL ME!' DE ANDERE KEER:

'ROBERT JAN WESTDUK! MAG IK JE TERUGBELLEN OVER EEN UURTJE? IK DOE HET ECHT.

'IK HEB JE SCHÁNDELIJK ALLEEN GELATEN!'

onbetaalbaar was. We hebben er zelf in geïnvesteerd dus het antwoord op je onvermijdelijke tweede vraag of ik er rijk mee ben geworden is: nee. Ik heb er geen cent aan verdiend. Het is wel een kick. We zijn bijna twee miljoen keer bekeken en mensen over de hele wereld doen ons dansje na, van Buenos Aires en Zürich tot Washington.'

Je hebt de post-RoXY house eens te plat genoemd. Vrij inconsistent om dan zelf iets te maken dat puur op het feest is gericht.

'Als ik uitga hoef ik Bearforce1 niet de hele avond te horen, dat geef ik eerlijk toe. Maar het móest juist iets volks worden. Homo's met baard-groei voor kinderen: Gays 'R'Us. Ik kan je namen van prachtige underground minimal techno geven, maar

als we zoiets hadden gedaan was het een vroege dood gestorven.'

In *Bride Flight*, van de makers van *De tweeling*, speel je een steward. Een belangrijke rol?

'Ik had eigenlijk auditie gedaan voor een andere rol, welke kan ik niet zeggen, en het was een steengoede auditie. Ik dacht: *in the pocket, I fucking nailed it*. Maar ze vonden me te oud en kozen voor een tien jaar jonger iemand. Godverdomme, wat baalde ik. Maar ik ben allang blij dat ze me vroegen voor een andere rol. Dit is een project waar je bij wilt zijn. Iedereen voelde zich blij over zijn of haar aandeel. Het ging heel ontspannen, weinig gedoe, niet dat iedereen met elkaar naar bed ging.'

Wanneer zet je nou de eerste stap in Hollywood?

'Het zou me verbazen als dat zou gebeuren, het is mijn ambitie niet. Ik zou zoveel stappen terug moeten doen met de rollen die ik dan krijg.

Ik zou naar Los Angeles moeten verhuizen, maar ik ben de afgelopen vier jaar juist te veel van huis geweest. Ik heb Carice van Houten gesproken, die noemt het ook zwaar, moeilijk en eenzaam. Ze staat op de set met Jude Law en denkt af en toe: waarom ben ik niet gewoon thuis?'

Wat vond je van de pogingen van Antonie Kamerling en Ferri Somogyi om door te breken in Amerika?

'Je moet doen wat je wilt doen. Het ergste is dat het mislukt, maar dat overleef je wel. En de fruikende massa die zich verkneukt om dingen die mislukken, ik pis erop. Je doet het toch nooit goed. Maar zij hebben het nooit gedaan, die laffe schreeuwers vanaf de zijlijn. Laat ze toch barsten.' **65**

Reageren? reactie@revu.nl